

Jezuitský rok skončil

Letošní jubileum sv. Ignáce, sv. Františka Xaverského a bl. Petra Fabera dalo příležitost ke dvěma mezinárodním sympoziím: v Loyole o exerciciích a v Římě o konstitucích, to je o řeholních pravidlech jezuitů a o rozvoji „jezuitské kultury“. Pojmem „jezuitská kultura“ byl chápán styl jezuitské práce, východiska, na kterých jezuité stavěli, věci, které ovlivnili, a cíl, ke kterému směřovalo jejich úsilí i oni sami. Bylo to náročné – za týden na čtyřicet příspěvků od odborníků ze všech koutů světa, diskuze, ... A přece to byly jen střípky z různých okruhů jezuitské práce od pastorače přes vědu až k umění ve všech koutech světa za čtyři a půl století, ale i svědectví různých skupin žen a mužů inspirovaných ignaciánskou spiritualitou.

„Jezuitský“ rok skončil, končí i rok 2006. Zastavili jsme a trochu přehlédli ušlý kus cesty. S úžasem, vděčností a povzbuzení za všechno děkujeme Pánu, ale i v pokoře přiznáváme pochybení. Vždyť cesta byla tak dlouhá...

Pálí nás ovšem stále Ignácův odkaz: „Jděte, zapalte všechno!“ i slova evangelia: „Pamatujte na Lotovu ženu!“. Chceme putovat dál cestou a spolu s vámi stavět, co nepomíjí.

Díky i vám všem!

Vytkoch Janek

Člověk s planoucím srdcem

Nejmimořádnějším dílem Tovaryšstva Ježíšova v jeho staletých dějinách je dílo misijní. Bylo obrovské zejména vzhledem k počtu zemí, v nichž jezuité rozvinuli svou apoštolskou činnost: byli totiž přítomni ve všech zemích Asie, Oceánie, Ameriky a v některých zemích Afriky, kde bylo možné hlásat evangelium.

Misijní dílo bylo velké i díky těžkostem, které museli jezuité překonat: velké množství je totiž těch, kteří po životě v extrémní chudobě a obtížích, způsobených klimatickými podmínkami nesnesitelnými pro Evropany, podstoupili násilná pronásledování a mnozí z nich i mučednictví. A nakonec bylo obrovské i vzhledem ke smělosti a velkoleposti apoštolských projektů a iniciativ, které charakterizovaly jejich misijnářskou aktivitu. Stačí pomyslet jen na „redukce“ v Paraguay a na uvedení křesťanství do Číny zásluhou Mattea Ricciho.

Z Lisabonu až do Japonska

Tím, kdo dal počátek a impulz této mimořádné misijní činnosti Tovaryšstva Ježíšova, byl svatý František Xaverský. Byl prvním jezuitou, který 7. dubna 1541 vyplul z Lisabonu do misíí a kterého papež Pavel III. jmenoval apoštolským nunciem „všech králů a knížat oceánů, provincií a zemí Indie před i za Cípem, který se nazývá mys Dobré naděje, a zemí

sousedních“. Po třinácti měsících svízelné navigace doplul do Goa, hlavního města portugalského Orientu, kde se již nacházeli kněží a misionáři a kde byl i seminář pro formaci domorodých kněží. Goa se stane jeho sídlem, odkud se vydá na Koromandské, tj. východní pobřeží Přední Indie, kde prožije tři roky (1542–45) mezi chudými rybáři uprostřed intenzivní a plodné misijní činnosti. V letech 1545–47 pracuje na Molukách, kde založí kvetoucí křesťanské komunity.

Během svého pobytu v Malace slyší od portugalských kupců vyprávět o Japonsku. Po návštěvě a organizaci všech misijních stanic jezuitů v Indii vyplouvá s několika druhy do Japonska a přistává roku 1549 v Kagošimě na jihu země. Je prvním křesťanským misionářem, který dorazil do Japonska s velkými nadějemi, ale neovládá jazyk země, jeho japonský tlumočník zná špatně podstatné pravdy křesťanství a nedokáže nalézt vhodné japonské termíny, schopné

je vyjádřit. Setkává se tedy se silným odporem ze strany buddhistických bonzů. Obrácení na křesťanství jsou řídká. Těžce pracuje a žije v extrémně svízelných podmínkách.

Roku 1552 se vrací do Goa a ihned vstupuje na jednu portugalskou loď v naději, že bude moci doplout do Číny, země, která je zcela uzavřena cizincům. Plán však selhává a on umírá na ostrově San Čoan v očekávání, že jej čínský obchodník bude moci vysadit na pevnině před Kantonem. Je 3. prosinec 1552. Jeho smrt byla bez svátostí a v úplné opuštěnosti.

Za více než deset let tak František Xaverský vykonal gigantické dílo ve velkých souženích, zklamáních a hořkých neúspěších, ale s naprostou důvěrou v Boha a v oddanosti jeho vůli i v těch nejhorších protivenstvích.

Misie plná útěch i utrpení

Je snadné vidět v něm duši „dobyvatele“ jeho časů, soupeře Kolumba, Vasco da Gamy a Magalhãese na duchovním poli. Ve skutečnosti to, co jím hýbe, je touha přinést evangelium tam, kam dosud nedorazilo, zachránit duše před věčnou záhubou a vládou Satana v přesvědčení, že se nikdo – ani dítě, ani dospělý – nemůže zachránit, aniž by přijal křest a žil v milosti Boží. Jistě, jeho teologie, která se tehdy vyučovala v Paříži, má určité nedostatky, ale jeho láska ke Kristu a touha přivést k Němu co největší počet osob dává za pravdu každému okamžiku jeho ži-

vota, ať už jde o jeho plné nasazení v duchovní péči o portugalské a španělské křesťany, jeho vyučování katechismu u chudých rybářů v Komorinu, jeho úmorné diskuze s bonzy, jejichž náboženství ani jazyk neznal, anebo když vyhladovělý a vymrzlý běží za nosítky směřujícími do Mijako, sídla císaře, kterého chce požádat o dovolení hlásat evangelium v celé zemi, a jeho nesmírně svízelná cesta se končí zklamáním, protože císař v Japonsku nic neznamenal.

František Xaverský vzbudil během čtyř století svými listy, vyslanými do Evropy, mimořádný počet *Indipetae*, tzn. mladých jezuitů, žádajících o poslání do misí v Indii, a nadále mluví k jezuitům naší doby svým životem a svou smrtí. Říká, že prvním a principiálním úkolem jezuita – dnes stejně jako v minulosti – je „obrana a šíření víry“; že poselství evangelia musí být nesené v chudobě a v odvážném snášení utrpení všeho druhu; že netřeba nikdy ustupovat před zklamáním a malomyslností ani před neúspěchy a těmi nejhoršími těžkostmi; že apoštol musí klást veškerou svou důvěru v Boha a snažit se přitom užívat všech lidských prostředků, které se ukazují jako vhodné k podpoře apoštolské činnosti; že apoštol musí být mužem modlitby, „kontemplativním v činnosti“, a usilovat „ve všem milovat a sloužit“ svému Pánu, Ježíši.

Roberto kard. Tucci SJ
Přeložil Milan Glaser SJ

Představujeme noviciát

Obnova činnosti jezuitů v Čechách a na Moravě po pádu komunismu je nemyslitelná bez nových zájemců o takový způsob života. Místem jejich seznamování se s řeholí je noviciát. Naši bilanci polistopadového působení jezuitů proto uzavřeme pohledem na cesty, kterými se ubírala formace českých jezuitských noviců.

Existuje-li v rámci řeholního řádu komunita, k níž se vždy vzhlíží s největšími nadějemi a očekáváními, pak je jí noviciát. V ní má uzrávat povolání mladé generace řeholníků. Navenek mnoho činnosti nevyvíjí, není tzv. vidět. To, co se v ní zasadí, má však po letech přinést vytoužené plody.

S podobnými očekáváními vždy starší spolubratři dychtili po zprávách z noviciátu a vkládali do něj velké naděje. Počty zájemců na počátku 90. let rovněž dávaly příslib na rychlou obnovu řádného chodu provincie a rozvoje její apoštolské činnosti.

Hostýnská dvouletka

První dva roky po listopadu 1989 byli novicové přijímáni v komunitě, kde jezuité poprvé obnovili svou činnost – na poutním místě na Svatém Hostýně. Nejprve byl novicmistrem P. Jan Chromeček, dlouholetý tajný novicmistr během let komunistické perzekuce řeholního života. Po něm

se ujal výchovy noviců P. Jindřich Krink. Počet noviců byl během let 1990–1992 v průměru sedmnáct. Nemalou měrou se zasloužili svou prací manuální i službou při bohoslužbách na obnově chodu tohoto poutního místa a rozkvětu jeho poutního provozu.

Kolínské pozdvižení

Příchod tolika zájemců o jezuitský život nutil k zamyšlení nad prostorovými kapacitami hostýnské jezuitské rezidence, které nedostačovaly. Proto bylo třeba hledat jiné vhodné místo, kam noviciát přestěhovat. Jelikož jezuité po pádu komunismu, na rozdíl od jiných řádů, žádné rozlehlé budovy nerestituovali, bylo třeba hledat jinde. Nakonec volba padla na bývalý kapucínský klášter v Kolíně, který kapucíni po restituci nabídli Tovaryšstvu k pronájmu na 99 let za symbolické nájemné. Po prvních nutných úpravách budovy, ve které za reálného socialismu byl internát střední zdravotnické školy, se

Novicové pravidelně
vyrážejí do hor
(Foto archiv noviciátu)

novicové do nového působiště nastěhovali na podzim r. 1992. Noviciátní dům byl zasvěcen ctihodnému Martinu Středovi, který sám byl během 17. století novicmistrem České provincie.

Příchod do Kolína vzbudil ve městě velký ohlas, téměř pozdvižení. O jezuitách se živě diskutovalo v místním tisku. Jejich přítomnost vzbuzovala směsici předsudků, strachu a úcty z tajemna, které pověst Tovaryšstva provázelo tehdy ještě mnohem více než dnes.

V Kolíně se postupně vystřídali tři magistři noviců – po P. J. Krinkovi jím byl v letech 1993–1996 P. František Pevný a nakonec od r. 1996

P. Josef Čunek. Přítomnost početné řeholní komunity znamenala též výrazné obohacení života kolínské farnosti. Od poloviny 90. let však bylo možné zaregistrovat konec bohu nových povolání; průměrný počet noviců se začal pohybovat kolem čtyř.

Ružomerská současnost

K poklesu počtu nových povolání došlo na přelomu tisíciletí též i ve Slovenské provincii. Bylo to paradoxně v době, kdy se tamní noviciát mohl z těsného rodinného domu v Trnavě přestěhovat do restituované budovy původního noviciátu v Ružomberku. Tak vznikla myšlenka spojení českého a slovenského novi-

ciátu, se sídlem na Slovensku a s českým novicmistrem. A tak se od r. 2002, po deseti letech v Kolíně, čeští novicové přestěhovali i s novicmistrem na Slovensko. V současné době v ružomerském noviciátě pobývá šest noviců, z toho dva Češi, novicmistrem je P. Vojtěch Suchý.

Jako každý noviciát, i ten jezuitský má zájemci o řeholní život poskytnout prostor pro rozeznávání vlastního životního povolání. Seznamuje se postupně s dějinami i současností řádu a s jeho konstitucemi, prohlubuje svůj duchovní život každodenní meditací a studiem Písma a pobytem ve společenství noviciátní komunity se učí růst ve službě druhým.

Vedle toho má jezuitský noviciát budoucímu jezuitovi nabídnout také

příležitost zažít podobnou duchovní zkušenost, kterou prožili Otcové zakladatelé Tovaryšstva a zejména sv. Ignác. Proto během dvou let noviciátní formace prožije též čtyři měsíční „experimenty“, které ho vytrhují z poklidné atmosféry noviciátního domu a vystavují ho zkoušce osobnosti v prostředí, které napodobuje duchovní cestu prvních jezuitů. Prvním z experimentů jsou měsíční duchovní cvičení sv. Ignáce, konaná vždy mimo noviciát – v minulých letech většinou na Sv. Hostýně, nyní též v Kolíně. V nich se má upevnit duchovní zkušenost novice a jeho schopnost skutečně rozeznávat Boží vůli ve svém životě. Druhým experimentem je služba nemocným. Během šesti týdnů novicové slouží jako

Anketa

V čem vidíš rozdíl mezi prvním a druhým rokem svého noviciátu?

Největší rozdíl spatřuji v mém osobním prožívání noviciátní formace. První rok jsem se seznamoval s novými lidmi, s novým prostředím, s novými pravidly, se zdejší kulturou. Sotva jsem se v tom začal pohybovat, tak je zde rok druhý a pomalu se blíží konec. Díky velkým exerciciím, nemocniční praxi a dalším zkouškám jsem získal větší a niternější zkušenosti v duchovním životě, v modlitbě, v poznání Ježíše Krista. Mám lepší znalosti dějin, velkých osobností řádu, Ignácova ducha, současného stavu apod. Jinak vnímám obsah pojmů jako „být jezuita“ nebo „být řeholník“. Vidím rozdíl v postojích při zdolávání těžkostí a v přístupu ke každodennosti. Ve větší zručnosti, v lepší fyzické kondici – díky (vysoko)horské turistice atd., atd.

Tomáš Čirž, novic

sanitáři v nemocnici, v hospici, v domově důchodců nebo v ústavu pro tělesně či mentálně postižené. Konkrétními místy dosud byly Trnava, Praha, Brno a Velehrad. Novicové se učí trpělivě a náročné službě lásky, tváří v tvář bolesti druhých a někdy i smrti. Třetí experiment je „jazykový“, ten rozšiřuje obzory. Novicové buď absolvují jazykový kurz v provincii, nebo jsou hosty v noviciátu některé evropské provincie – německé, italské, britské. Poslední experiment je pastorační. V něm se novic dostává do kontaktu s konkrétním životem Tovaryšstva v jeho apoštolských dílech. Novicové pomáhají v různých službách Tovaryšstva, podílejí se na pastorační práci některého domu, ujímají se různých letních aktivit práce s mládeží.

Již čtyři roky je tedy noviciátní formace výsledkem spolupráce českých a slovenských jezuitů. Na počátku byla sice zamýšlena jen krátkodobě, k překlenutí určitého početně krizového období. Po oněch čtyřech letech, kdy se navíc vzájemná spolupráce osvědčila, se však zdá, že společný noviciát má před sebou delší budoucnost. Navíc otevírá možnosti další česko-slovenské spolupráce i v jiných oblastech apoštolské práce Tovaryšstva u nás.

A co Kolín? Ani po odchodu noviců kolínský klášter neosiřel. I nadále v něm působí tříčlenná komunita jezuitů, která mj. poskytuje prostor pro konání nejrůznějších exercičních kurzů.

Petr Havlíček SJ

P. Pavel Koudelka SJ

Anketa

Na co ze svého noviciátu nejvíc vzpomínáš?

V noviciátě jsem byl na Hostýně v letech 1990 až 1992. Nejvíce vzpomínám na jednotlivé lidi, které jsem tam potkal. Na spolunovice, Otce jezuitu a bratra, sestry a několik dalších osob spojených na delší či kratší dobu s Hostýněm. Je toho dost, co jsme společně prožívali. Z osobního pohledu se nejvíc vracím ke svým představám, touhám, ideálům o svém povolání v Tovaryšstvu Ježíšovu. Jak se naplňovaly, ztrácely, objevovaly, třibily. Noviciát byl místem radovánek – úklid baziliky, pomoc při opravách, stěhování se z pokoje do pokoje, společné vycházky, ... i místem modlitby a setkávání se s Bohem. Setkávání natolik důležité, aby vytvářelo spojení já, Bůh a TJ. V tom mi nejvíce pomohla duchovní cvičení a meditace, na které nejen vzpomínám, ale které mě provázejí i nadále. Takže jsem z toho noviciátu vlastně ještě nevyšel.

Stará dáma, která se má k světu

Ludvík Armbruster pochází z Prahy, ale v padesátých letech byl jakožto rakouský občan vyhoštěn z republiky. Po studiích na římské Gregoriánské univerzitě a ve Frankfurtu nad Mohanem přednášel až do svých sedmdesáti let moderní evropskou filozofii na Sophia University v Tokiu. Nyní působí již čtvrtým rokem ve funkci děkana Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy.

Jako děkan za sebou máte první funkční období a začal jste druhé. Jak se stalo, že jste ve svém pokročilém věku a po skončení své akademické kariéry v Japonsku přijal takovou funkci v České republice?

V Japonsku jsem byl emeritován a moji představení mě v roce 1999 poslali sem, abych tu dva roky vypomáhal při znovuoostavení České provincie. Souhrou náhod se stalo, že mě tady reaktivovali, když mě potřebovali na fakultě. Funkci děkana zastávám už čtvrtý rok, ale hned, jak se objeví někdo na mé místo, rád mu funkci předám.

Co se už za dobu vaší činnosti podařilo?

O tom nejlépe svědčí konkrétní čísla. My dnes máme 743 studentů. Z toho 129 je v magisterském a 24 v doktorandském studiu oboru Katolická teologie. 284 studentů máme v bakalářském kurzu Náboženských nauk. Mezi nimi jsou mladí i staří. Někteří tento obor studují proto, že chtějí pomáhat ve farnostech při katechezích, jiní prostě proto, že je to zajímavá. Nechybí ani ti, kteří paralelně se studiem na naší fakultě jsou studenty ještě na jiné fakultě. Něco přes dvě stovky studují obor Dějiny křesťanského umění, který jsme otevřeli před čtyřmi lety. Takže ta stará dáma se už řádně zotavila: 743 je více studentů, než kolik jich měla fakulta v posledních letech. V nejbližší době si chceme podat žádost, aby se na naší fakultě mohla vést habilitační a profesorská řízení.

Chystá se otevření nějakých dalších oborů?

Máme téměř dopracován akreditační spis pro Humanitární a misijní práce a připravujeme také obor Katolická sociální nauka. Teď se jedná o tom, jak tyto dva obory propojit.

Jaké máte plány do budoucna?

Každá fakulta musí předložit vedení univerzity svůj dlouhodobý rozvojový a výzkumný záměr. My na něm pracujeme už několik let a poslední rok zvlášť intenzivně. Máme strategický plán, na kterém pracujeme spolu s odborníkem ze zahraničí, který spolupracoval na něčem podobném i v rámci římské Gregoriánské univerzity, a s mnoha dalšími vysokými školami. Definitivní text bude v nejbližší době předložen vědecké radě fakulty, fakultnímu senátu a pak rektorovi univerzity.

Můžete už teď prozradit, co tento plán obsahuje?

To se těžko dá říct několika slovy, protože to je spis o 40–50 stranách. Zahrnuje různé oblasti akademického života. Zavazujeme se v něm k různým úkolům, které se budeme snažit v příštích letech plnit.

Zabývá se strategický plán také hledáním finančních prostředků pro činnost fakulty?

Žertem se říká, že peníze jsou až na prvním místě. Takže samozřejmě ano, ale pro nás je teď nejdůležitější zajistit dostatečný počet kompetentních vědeckých pracovníků. I když je třeba říci, že jedno souvisí s druhým.

Už v roce 1939 jsme trochu ztratili napojení na světovou církev. Začalo to nacistickou okupací, pokračovalo světovou válkou a pak čtyřiceti lety komunistické libovůle. Málo se pamatovalo na to, že schopní mladí lidé by měli být posíláni na studia do zahraničí, aby později mohli být mostem mezi naší místní církví a tou světovou. Až nyní se snažíme tento problém opět překonat.

Počty studentů KTF UK od roku 2000

Studijní obor	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Katolická teologie (Mgr. 5 let)	158	132	133	153	142	126	129
Katolická teologie (Th.D.)	13	22	–	–	11	19	24
Učitelství (Mgr. 4 roky)	390	408	–	–	–	–	–
Náboženské nauky (Bc. 4 roky)	–	–	345	336	281	279	284
Náboženské nauky (Mgr. 2 roky)	–	–	–	28	66	69	83
Dějiny křesť. umění (Bc. 3 roky)	–	–	–	56	106	154	199
Dějiny křesť. umění (Mgr. 2 roky)	–	–	–	–	–	–	17
Dějiny křesť. umění (Ph.D.)	–	–	–	–	–	–	2
Historie (Ph.D.)	–	–	–	–	–	–	5
Celkem	561	562	478	573	606	647	743

Navíc v České republice máme tři katolické teologické fakulty a těch opravdu kompetentních vyučujících je v naší malé zemi pro tři fakulty málo. Oni často přednášejí zároveň na několika fakultách, ale to je výjimečný stav, který by se měl postupně zlepšit. Nyní je nadějně, že na zahraničních studiích je celá řada nadaných mladých lidí.

Vraťme se ještě k ekonomické stránce. Jakým způsobem fakulta získává finanční prostředky na svou činnost?

Další těžkostí je, že fakulty mohou u nás opravdu fungovat jen tehdy, pokud mají dostatek studentů. V České republice se neplatí školné a státní dotace od ministerstva školství jsou závislé právě na počtu studentů jednotlivých fakult. Každá fakulta musí hospodařit samostatně s tím, co dostane od státu a co si sama získá granty a od sponzorů. U nás je to tak, že peníze od ministerstva pokryjí asi dvě třetiny našich nákladů. Teď zakládáme nadační fond, kde bychom chtěli shromažďovat finanční prostředky od českých sponzorů. Ti by se měli spolupodílet na financování školy, která formuje příští duchovenstvo a katolickou inteligenci. Ono totiž není snadné darovat něco přímo naší fakultě, je to administrativně velmi složité; nadace tuto věc usnadňuje.

Vzpomínám si na to, že když se po válce rozvíjela japonská misie, tak tehdejší provinciál Arrupe musel živit své misionáře, ale sám na to neměl. Žebral proto u různých bohatých firem a osob v zahraničí. Tam mu ale někteří bohatí říkali: „Víte, proč jsme se stali bohatí? Poněvadž jsme na nic nepřispívali.“ My jsme také při té rekonvalescenci fakulty žádali o finanční příspěvky různé nadace v zahraničí, ale to byl mimořádný stav. Nyní bychom se postupně měli postavit na vlastní nohy.

Zkuste několika slovy říci, proč by se měl někdo ucházet o studium na vaší fakultě a jaké bude mít potom uplatnění.

Tak to je otázka, kterou si dnes kladou studenti mnoha fakult. Některé vysoké školy svým absolventům do jisté míry zajišťují nějaké uplatnění v daném oboru či profesi, jiné nikoli. Naši studenti, pokud se připravují na kněžství, mají své zaměstnání zajištěné. Za dnešních podmínek však katolická církev nemá na to, aby garantovala dostatek placených míst také pro jiné absolventy naší školy. Ona by nové zaměstnance potřebovala, ale nemůže si je dovolit. Absolventi oboru Dějiny křesťanského umění své uplatnění najdou například v nakladatelstvích nebo v památkové péči. A my věříme, že památkáři, kteří budou mít vzdělání z naší školy, budou mít více citu a pochopení pro sakrální prostor, aby ho nevnímali jen jako muzeum, ale jako něco, co doprovází živou církev.

Bývalý japonský misionář
na výpomoci v České provincii
(Foto autor)

Věřím, že o naše absolventy budou mít zájem i firmy, které budou hledat prostě poctivé a spolehlivé zaměstnance. A naši studenti jsou křesťansky zakotvení lidé, kteří vyznávají zásady, se kterými lze počítat.

V době, kdy jsem byl profesorem filozofie na Sophia University v Tokiu, naši absolventi často nacházeli uplatnění ve velkých počítačových firmách. Trochu jsme se tomu divili, ale ty firmy nám vysvětlily, že vývoj ve výpočetní technice je tak závratný, že člověk, který tento obor vystuduje, je stejně za deset let pro firmu nepoužitelný. Absolventi čisté filozofie z naší školy však projevovali dostatečnou inteligenci a flexibilitu a dokázali se překotnému vývoji pružně přizpůsobovat. Díky svému univerzalizmu měli stále dost nápadů a schopností dívat se na věci nově.

Katolická teologická fakulta UK má velmi dlouhou tradici, ale v poslední době prodělala těžkou krizi. Jak hodnotíte její současnou situaci?

Takže Katolická teologická fakulta je taková stará dáma. Založil ji ještě arcibiskup Arnošt z Pardubic a papež ji ustanovil jako vysoké učení r. 1347. Stala se potom jednou ze čtyř zakládajících fakult Karlovy univerzity. Prošla dobami těžkými i krásnými, svou historií opisovala dějiny v naší zemi. Takže je to opravdu stará dáma, která prožila i klinickou smrt. To když ji před pěti lety bylo odebráno právo udělovat akademické tituly. Pak strávila nějaký čas na stanici intenzivní péče, to byla ta nucená správa. No a nyní je nejen v rekonvalescenci, ale má se zase čile k světu.

Připravil Jan Regner SJ

Zarámované jubileum

Jezuitský jubilejní rok 2006 byl orámován dvěma mezinárodními konferencemi. Zatímco v rodišti sv. Ignáce se v srpnu účastníci zabývali především knihou Duchovních cvičení, římské setkání v říjnu se týkalo spíše vzniku a rozvoje jezuitského řádu a jeho duchovního vlivu.

Měl jsem možnost se spolu s P. Vojtěchem Suchým zúčastnit této druhé konference, jejíž název sám vystihuje nejlépe obsah: *Od ducha ke struktuře: Konstituce a rozvoj jezuitské kultury*. Hlavním organizátorem byl Thomas M. McCoog SJ z Historického institutu Tovaryšstva Ježíšova v Římě.

Na 80 účastníků si vyslechlo příspěvky 37 přednášejících, každý den od 16. do 21. října 2006 se v novém sále Mattea Ricciho na Gregoriánské univerzitě konalo sedm přednášek. Byly často velmi hutné a pro nás posluchače bylo někdy až zábavné sledovat, jak se přednášející vypořádává s vymezeným prostorem pro svůj referát – rychle ubývající čas zvyšoval frekvenci vyřčených slov za vteřinu.

Od Exercií ke Konstitucím

Otec generál Peter-Hans Kolvenbach v kratičkém zahajovacím projevu nejprve poukázal na mimořádnost konference, při které se dopodrobna zkoumají jezuitské Konstituce. J. Peter Schineller SJ pak v devíti bodech ukázal vývoj od aske-

tické spirituality Exercií k apoštolské spiritualitě Konstitucí. Zabýval se vývojem jezuitského ducha, který jako by vrcholil v 7. části Konstitucí.

Každý den konference byl ve znamení nějakého tématu. Nejprve byla na programu „novost“ Tovaryšstva vzhledem k jiným řeholním společenstvím, která vznikla ve stejné době, jako např. teatini nebo barnabité. Zatímco oni zůstali vázání na stará řeholní pravidla a dosud zůstávají jen velmi komorními skupinami řeholních kleriků, jezuité se dali novou cestou a postupně se rozrůstali, až se stali největším katolickým řádem.

V této souvislosti byla zmíněna i otázka antijeuitství, které povstalo téměř současně se vznikem jezuitského řádu. Jedním z prvních protivníků Tovaryšstva byl dominikán Melchior Cano. V době velkých obav o čistotu víry žil a zemřel s předsudkem, že Ignác z Loyoly šíří neortodoxní myšlenky alumbados. Velmi mu vadil výraz „útěcha“, který se v knížce Exercií opakuje asi čtyři-

četkrát. Cano měl za to, že duchovní život je spojen jen s námahou a askézí a vnitřní radost z něho je myslitelná jen u osob zasvěcených, ne u laiků.

Jezuité a církevní obroda

Další dny konference patřily papežským a lidovým misiím a „ignaciánské rodině“. O svém působení hovořily řeholnice z různých kongregací, kterým je blízká ignaciánská spiritualita. Z jejich referátů jasně vyplynulo, že i když svatý Ignác založil jen mužský řád, z bohatství jeho spirituality čerpají i ženy. Potřebu a touhu po apoštolském životě cítilo mnoho žen před i po založení Tovaryšstva, např. voršilky, anglické panny a mnohé jiné. Společenské normy jim však život mimo klauzuru nedovolovaly.

Už během prvních dní konference jsme se přesvědčili o tom, jak nesnadné bylo pro sv. Ignáce vytvořit Konstituce. Pracoval na nich 16 let a schváleny jeho řádem a církví byly až roku 1558. Nesnadný byl ale i vývoj života nového řádu. Odborníci mluví dokonce o rozdělení mezi jezuitu po smrti sv. Františka Borgiaše, třetího generála řádu.

Další den konference byl ve znamení jezuitských kolejí a středních škol. Kolej byla ve městě často střediskem vzdělanosti a vědění (její součástí byla knihovna, astronomická observatoř nebo přírodopisné kabinety), umění (v kolejích se hrálo divadlo, nacvičovala se hudba k slavnostním bohoslužbám) a upevňování

víry (při kolejích se scházely mariánské kongregace a pořádaly se katecheze). Koleje ovlivňovaly také své okolí a studenti chodili spolu s jezuitu na venkov na lidové misie.

Je pozoruhodné, že jezuitu nejvíce proslavily právě jejich školy a koleje, přestože sami nebyli založeni jako školský řád, ale vždy bylo jejich cílem především šíření evangelia.

Vitalita prvního Tovaryšstva

Závěr konference byl na téma „Politika kanonizací“ a byl věnován kanonizačním procesům jezuitů, zvláště Františka Xaverského. Po jeho smrti bylo zaznamenáno mnoho zázraků. Portugalský král Jan III. jako první požádal o oficiální proces v souvislosti se zveřejněním zprávy o neporušeném stavu světceva těla. Přesto největším zázrakem tohoto muže byl sám jeho život.

Člověk žasne nad nezměrnou vitalitou prvního Tovaryšstva, zvláště když slyší o nesmírných překážkách, které jim kladla jejich doba, a o osobních těžkostech mezi jezuitu samými, zvláště vysoce postavenými.

Slyšet tolik referátů bylo nejen užitečné, ale i náročné, naštěstí nám velmi pomohlo profesionální tlumočení do 4 jazyků. Pro našince byl přínosný i pobyt v jezuitské komunitě při Gregoriánské univerzitě. Žije tam na 60 jezuitů z celého světa, takže si člověk z malé země a provincie může rozšířit obzor vlastní víry a života.

Josef Čunek SJ

Vstříc generální kongregaci

Jezuité na celém světě žijí přípravou na generální kongregaci, svůj nejvyšší orgán, odpovídající generální kapitule jiných řeholních společenství. Otec generál Peter-Hans Kolvenbach ji svolal do Říma na 5. leden 2008.

Ve všech provinciích se konají provinční kongregace, jejichž úkolem je zvolit podle počtu svých členů jednoho nebo více delegátů na zmíněnou generální kongregaci (GK), popřípadě i jejich náhradníky. Dalším úkolem je posoudit návrhy k projednávání na GK nebo formulovat „postuláty“ určené generálnímu představenému řádu a konzultovat otázky týkající se provincie. K přípravě kongregace bylo ustanoveno pět komisí, jejich členy byli jmenováni jezuité z různých zemí napříč kontinenty. Jedna z komisí bude jednat o právních otázkách, jiné mají za úkol se zabývat spoluprací s laiky, komunitním životem nebo sociální spravedlností.

GK není svolávána v pravidelných intervalech. Nepřál si to ani Ignác z Loyoly. „Domníval se, že nutná příprava k jejímu svolání a svolání větší skupiny jezuitů z nejrůznějších částí světa může postihnout jejich apoštolské práce. Proto rozhodl, aby jen z velmi významných důvodů, kdy záležitosti jsou tak velké, že přesahují možnosti normálního řízení Tova-

ryšstva, byla svolána GK,“ vysvětluje generální představený Peter-Hans Kolvenbach. Důkazem, že tomu vždy skutečně tak bylo, je fakt, že během 465 let historie jezuitského řádu bylo svoláno jen 34 podobných zasedání.

Odpověď na výzvy doby

Ke svolání GK v dnešní době je podle generála několik důvodů. Jedním z nich je to, že církve a dnešní společnost čelí problémům, které vyžadují pečlivý a činorodý přístup. „Globalizace, migrace, masivní stěhování, sekularizace, relativismus a tolik jiných nově se vyskytнувších otázek jsou výzvy, které se v různé míře dotýkají všech zemí a ukládají významné změny i v našem apoštolském plánování,“ vypočítává hlava jezuitského řádu výzvy dnešní doby. Podle něho je proto důležité, aby jezuité hledali vhodný způsob, jak dnes sloužit církvi a světu.

Ve výčtu důvodů nechybí ani jeden osobní. „Je to už dlouhá doba, co řídím Tovaryšstvo, a tak by bylo vhodné zvolit mého nástupce,“ říká ote-

vřeně generál Kolvenbach. A dodává, že Ignác z Loyoly sice kdysi rozhodl, že úřad generálního představeného bude na doživotí, a nedá se popřít, že to má i jisté výhody. Od 16. století, kdy bylo toto rozhodnutí učiněno, se však délka života nápadně prodloužila, namítá generál. „Ignác zemřel, když mu bylo 65 let, a to už bylo v jeho době poměrně hodně, a byl generálním představeným 15 let. Jeho dva bezprostřední nástupci se dožili 53 a 62 let, a jejich generalát v obou případech trval sedm let. Když se s nimi srovnám, jsem generálním představeným už déle než 22 let,

Generální představený Peter-Hans Kolvenbach
(Foto archiv)

a pak, dá-li Pán, dožiji se v roce 2008 osmdesátky a budu 25 let generálem,“ usmívá se P. Kolvenbach.

Priority dnešních jezuitů

Jezuité při minulé GK udělali přednostní volbu ve prospěch chudých a začali se více zasazovat o sociální spravedlnost a pomoc pro utečence. Důležitou oblastí jezuitské činnosti se stal také dialog mezi kulturami, církvemi a náboženstvími.

Jezuité se také dále zabývají výchovou, vzděláváním a formací křesťanské inteligence, v dnešní době jsou velmi činní i v médiích. Nabízí se otázka, zda nová GK tyto priority pozmění, nebo k nim připojí nějakou novou. „Svatý otec nám nedávno připomněl, co církev od Tovaryšstva očekává v oblasti filozofie a teologie, které jsou tradičně pole jeho působnosti,“ zdůrazňuje generál Kolvenbach. Jezuité by podle něho měli navázat také na svou dlouholetou misijní činnost: „Když pohlédneme na mapu světa, cítíme, že jsme povoláni přispět zvláštním způsobem k evangelizaci Afriky a Číny.“

GK se musí také s otevřenou myslí zamyslet nad tím, „zda některé naléhavé problémy dnešního světa jako globalizace, kulturní dialog nebo relativismus nevyžadují změnu v našem apoštolském zapojení,“ uzavírá Peter-Hans Kolvenbach.

*Podle bulletinu Jivan 9/06
připravil Petr Ovečka SJ*

Církev a média dnes

Na média může mít opravdu vytríbený názor jen ten, kdo v nich nějaký čas působil a poznal jejich činnost i zevnitř, kdo však zároveň je i vně a dokáže si zachovat potřebný odstup. P. Petr Kolář SJ rozhodně tyto podmínky plní vrchovatou měrou. I po mnoha letech v rozhlase a navzdory své bohaté zkušenosti v tištěných i jiných médiích si uchovává jistý nadhled.

Jak hodnotíte roli sdělovacích prostředků v dnešní době?

Jako stále více orientované na zisk. Dokonce i veřejnoprávní média se stále výrazněji pachtí za poslechovostí, na které by jim nemělo tolik záležet – mají přece poplatky nás, koncesionářů. Všimni si, že říkám média, a ne sdělovací prostředky. Nechceme sdělovat, ale interaktivně komunikovat, tvrdí dnešní mediální magnáti.

Často má člověk dojem, že média vytvoří nějaký problém a pak ho uměle přizívají, aby měla o čem psát a mluvit.

Honba za ziskem má v médiích stejnou podobu jako v ostatních odvětvích ziskového podnikání. A tak jako nepotřebuji na hlavě prostříhaný vzorek a přibarvené vlasy, jak to je teď „in“ (výraz, který jinak než takto ironicky nikdy nepoužívám), tak nepotřebuji módní mediální bulvár, který funguje podle stejných pravidel jako módní střihání vlasů. Slušná publicistika existuje, stačí si ji vyhledat a nehledět tupě na tu televizi, která se obratně podbízí.

Sdělovací prostředky „udělaly“ několik politiků nebo celebrit prostě tím, že je postavily do středu pozornosti. Nestává se tak příliš často, že lidé, kteří by snad měli nadání jako vůdci ve společnosti, stojí jako Popelka v koutku, protože nemají dost ostrá ramena?

Máme média, jaká jsme si vykoledovali, a když už k nim tak skoro nábožně vzhlížíme, neměli bychom se divit, že se k nám chovají bohorovně a servírují nám ty „osobnosti“, které vyhovují jim, a ne nám. Ergo – máme také politiky, jaké si zasloužíme. Chtělo by to jiné voličstvo, v první řadě před obrazovkou, parafrázoval bych slavnou reakci B. Brechta na prohru levice v předválečných volbách v Německu.

Média mnohé problémy zpovrchňují nebo banalizují. Nehrozí tak, že celá společnost začne tak trochu klouzat po povrchu?

Média hrají často roli očitého svědka událostí, který svým výkřikem v prvním okamžiku upozorňuje ostatní, že se něco někde stalo. Kdo hledá důkladnější informace, musí se obrátit na tzv. média názorová. Těm se u nás zatím nevěnuje dost pozornosti ani péče. Jsou to křehké, vzácné rostlinky a zároveň indikátor kvality prostředí, ve kterém existují. Upozornění pro ty, kdo to ještě nevědí: Jsou to právě tyto málo známé časopisy, které jdou s kůží na trh, když je v zemi zle. Mediální hokynáři jen prostě stáhnou roletu a jdou vydělávat jinam.

V nedávné době se ukázalo, co může způsobit, když nějaký redaktor vytrhne citát z kontextu. Mám teď na mysli např. papežovu přednášku na univerzitní půdě v Řezně, která způsobila poprask v islámském světě. Dá se vůbec takovým nedorozuměním předejít?

Nedá. Jestli to ale Benedikt XVI. neudělal záměrně, jak si to vysvětluje řada přemýšlivých intelektuálů, pak se divím, že ho jeho rádci včas neupozornili na riziko spojené s vyvoláváním duchů ze záhrobí. Islám je dnes ovládán proudem neschopným sebereflexe a ten rozpoutal celou aféru. Z toho, co následovalo, bych nevinil ani tak média, jako tuto neschopnost islámu. Prostě nesnáší, když se mu připomínají jeho hříchy minulosti. Svou reakcí se ovšem k tradici (násilí) viditelně přihlásil a potvrdil skutky právě to, co verbálně popírá.

„Nikdy nesmíme zapomenout, že sdělení předávané pomocí sdělovacích prostředků není jen utilitaristickým úkonem s cílem jednoduše pobízet, přesvědčovat nebo prodávat. A už vůbec není nástrojem nějaké ideologie. Ve sdělovacích prostředcích občas může dojít ke zredukování lidské bytosti pouze na konzumní jednotku nebo na mezi sebou soupeřící zájmové skupiny. Může se manipulovat s televizními diváky, čtenáři či posluchači jako s pouhými čísly, od nichž se očekávají výhody související s podporou buď v politice, nebo při prodeji výrobků. Toto všechno jsou jevy, které ničí společenství. Úkolem komunikace je lidi sjednocovat a obohacovat jejich život, a ne je izolovat a vykořisťovat. Jestliže se sdělovací prostředky používají správným způsobem, mohou přispívat k vytváření a udržování lidského společenství založeného na spravedlnosti a lásce. A v míře, v jaké to činí, se stávají znamením naděje.“ (Jan Pavel II., *Poselství k XXXII. Světovému dni sdělovacích prostředků*, ČBK, Praha, 1998)

Co přinese v této oblasti technický pokrok, digitalizace a stále větší interakce mezi diváky a pracovníky v médiích?

Prohloubení a upevnění tendencí, o kterých už jsem se zmínil. Ledaže by se publikum vzpamatovalo a přestalo jim nahrávat na smeč.

Jakou roli by v této oblasti měla zastávat církev a my jako jezuité?

Tohle by bylo na samostatnou a hodně dlouhou výměnu názorů. Takto pár slovy bych se jen telegraficky dotknul těch neuralgických bodů, okolo kterých by se, podle mého názoru, měla točit příslušná debata:

Za prvé: Opustit polohu kulturního křesťanství, usilujícího o udržení své společenské prestiže.

Za druhé: Inspirovat se reakcí významného počtu horlivých křesťanů ve 4. stol. po uznání křesťanství Římskou říší.

A za třetí: Usilovat o vysokou profesionalitu naší mediální činnosti s cílem zabránit šíření už etablovaného názoru „Aha, to jsou zase ti nábožníci – no, jen je nechte, mají přece právo hrát si, na co chtějí, jako každý jiný, ne?“.

Otázky kladl Jan Regner SJ

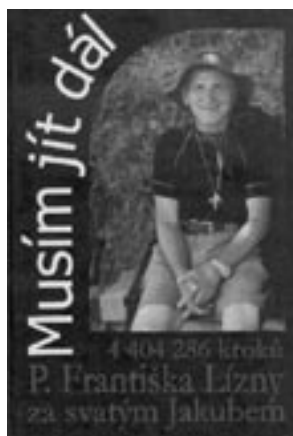
Petr Kolář (*1941) v letech 1955–1959 studoval na Vyšší průmyslové škole energetické v Ostravě-Vítkovicích a poté nastoupil do zaměstnání do elektromechanické dílny v Elektrárně 1. máje v Ostravě-Třebovicích. Od r. 1964 studoval při zaměstnání večerně Vysokou školu báňskou, kvůli událostem „Pražského jara“ ji však nedokončil.

V srpnu 1968 emigroval a v Rakousku vstoupil do jezuitského řádu. V letech 1968–1970 byl noviciáté v St. Andrä a v Münsteru, 1970–1972 studoval filozofii na Philosophische Hochschule der Jesuiten v Mnichově, 1972–1974 teologii v Lyonu (Francie) a pak 1974–1976 pokračoval ve studiu teologie na Centre Sévres v Paříži. R. 1975 byl vysvěcen na kněze v Ellwangu (SRN) a pak působil v pařížském cizineckém prostředí. V letech 1979–1980 absolvoval třetí probaci ve Spokane, USA. V letech 1982–1984 byl v oddělení mezinárodních zpráv Vatikánského rozhlasu, pak 1984–1990 plnil různé funkce v Paříži. R. 1990 se vrátil do Československa a o rok později nastoupil do náboženské redakce Českého rozhlasu a do mediální činnosti katolické církve. Koncem roku 2006 ukončil své působení v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání.

Za svatým Jakubem

Pater František Lízna není člověk, který by putoval ze Sváté Hory do španělské Compostely proto, aby ušel v 65 letech s rakovinovým nádorem 3100 km, napsal o tom deník a pak se třeba nechal zapsat do Guinnessovy knihy rekordů. On se spíše podobá starověkým lidem, kteří toužili dostat se až na konec světa a dotknout se sloupů nesoucích klenbu nebes. Slovy spisovatele Leona Bloye je František Lízna „poutníkem Absolutna“. U cíle své nebezpečné, nesnadné a dlouhé cesty prý ani necítil zvláštní radost. Tu měl spíše ze setkání s lidmi, z nichž se mnozí, tak jako on, vášnivě zajímali o skutečnosti, které ostatní nevidí a jsou jim lhostejny. Ale právě tito „ostatní“ tu přece nejsou nadarmo! Někam patří. Někomu patří. František Lízna ví, komu. A proto je má rád: cikány, bezdomovce, vězně, zkrachované existence. Ale i hledající: učně, studenty, vědce, intelektuály. Jako by jich doma měl málo, táhne ho to za nimi do světa. Ke všem možným lidem, neboť František Lízna zná cenu každého člověka.

Musím jít dál

4 404 268 kroků P. Františka Lízny
za svatým Jakubem

Brno, Cesta, 2006, 208 s.
ISBN 80-7295-086-X

Jako by je všechny sbíral do živé mozaiky, v níž vidí Krista univerzálního, a nepokojné je jeho srdce, dokud v něm nespočine. (Augustinus, Confessiones I,1)

Jan Rybář SJ

Sekretář kardinála Tomáška

Dne 25. října 2006 zemřel ve věku 95 let v pražské jezuitské rezidenci dosud nejstarší člen České provincie P. Karel Dománek SJ. Zapsal se nejen do dějin této provincie, ale jeho život měl význam i pro místní církev, byl posledním sekretářem Františka kardinála Tomáška.

Životní příběh tohoto jezuita je poznamenán svědectvím nejvnitřnější poslušnosti v srdci člověka, ochotou pustit se k cíli strmou cestou za Kristem.

Narodil se 16. srpna 1911 v Komorovicích u Humpolce v diecézi Hradec Králové. Měl 5 sourozenců. Jedna sestra v dětství zemřela. Tatínek byl krejčí, ale živobytí pro rodinu bylo i z jeho práce na několika měřicích pole. Rodina mu dala i možnost poznat Pána a naučila jej víru prožívat. Po obecné škole v Komorovicích jeho vzdělání pokračovalo v Humpolci, kde duchovní správu vedli želivší premonstráti. Po absolvování měšťanské školy se Karel v Praze vyučil – na podnět a s pomocí jezuitů u sv. Ignáce – typografem. Po vyučení pracoval v tiskárně v Praze. Jako řidič jezdil spolu s jezuitou P. Františem Krusem na jeho apoštolských cestách, zvláště na pražské periferii. To přivedlo jednadvacetiletého mladého muže k touze apoštolsky pomáhat duším. A tak 30. dubna 1932

nastoupil, po přijetí provinciálem Československé provincie, noviciát v Tovaryšstvu Ježíšově na Velehradě.

Jezuitským bratrem

Ve druhém roce noviciátu, v říjnu 1933, musel novic Dománek nastoupit dvouletou vojenskou službu v Kutné Hoře. Vrátil se koncem září roku 1935, v Benešově u Prahy dokončil noviciát a 19. března 1936 složil své první řeholní sliby.

Byl člověkem prostým, srdečným a komunikativním, uměl elegantně vystupovat. Proto mu představení svěřovali služby v Tovaryšstvu, kde bylo zapotřebí umění jednat s lidmi. Na mnoha místech zastával funkci kostelníka a přitom pečoval o ministranty. Býval užitečným pomocníkem v jezuitských domech, řidičem, obstarával nákupy a vyřizoval ve městě potřebné záležitosti. Na Sv. Hostýně byl také pomocníkem v meteorologické stanici, svěšené jezuitům. V Opavě si vykonal katechetický kurz a vyučoval na školách náboženství.

I pro br. Dománka, stejně tak jako pro mnoho dalších českých řeholníků, se tzv. „bartolomějská noc“ roku 1950 stala začátkem dalších zkoušek. Ocitl se v Bohosudově, kde byl spolu s dalšími řeholníky internován. První „výdělečnou“ prací pro část osazenstva bohosudovského lágru se stalo pracoviště, kde se sukovala guma pro výrobu tepláků. Tomuto pracovišti byl dán název „Elasta“. Vedoucím byl br. Dománek a zaměstnanci byli převážně scholastici. Jim br. Dománek nezařizoval jen práci, ale propašoval občas i nějakého renomovaného kněze, aby při automatické činnosti rukou byla užitečněji zaměstnána také mysl.

5. září odešli vojnou povinní do vojenských pracovních lágrů. Po nich 8. září všichni zbylí byli přesunuti do Oseka, nepohodlnější kněží do přísnějšího Želiva. V Oseku byli schopnější vozeni nejprve na práci do továrny Vichr, později do skláren. Na jaře r. 1951 byla odvezena skupina, v níž byl i br. Dománek, do Kadaně k přípravě kláštera po františkánech pro příchod řeholnic vytržených z jejich života násilným zásahem. Když „hořela“ stavba vodní nádrže přehrady Klíčava poblíž Zbečna u Kladna, rozhodli se mocipáni nasadit tam „rotu líných mnichů“, aby stavbu zdárně dokončili. Vybrali ve všech lágrech řeholní bratry. I z Kadaně tam autobus všechny odvezl, ale bez br. Dománka. Ten zůstal úplně osamocen v Kadani pět měsíců. Stravo-

val se v rodině pana zmocněnce, pan zmocněnec jej doprovázel do kostela na mši svatou (tehdy ještě platilo právo být na mši svaté). Po pěti měsících byl i br. Dománek dopraven na Klíčavu a zařazen k práci v kame-nolomu. Na Klíčavě se těšil br. Dománek velké vážnosti, a to nejen u našich bratří.

O něm ve svých vzpomínkách píše již zemřelý br. Rygl: „Fr. Dománek, který inteligencí převyšoval průměr všech řeholních bratří, se nás u představených uměl zastat, když to bylo zapotřebí. Dovedl vždy dobře poradit, ale i varovat, abychom snad ne-naletěli na nějaké sliby.“ Po skončení prací na přehradě museli řeholníci zůstat jako zaměstnanci podniku „Ingstav-vodní stavby“, ale mohli si vybrat pracoviště. Tehdy v roce 1955 odešli z jezuitů do Prahy pracovat bratři Dománek, Fryšták a Rygl. Pracovali na kanalizaci pod Vltavou. Br. Dománek se ubytoval na Smíchově. Oficiálně svobodný, byl však dobře pozorován, častěji vyslýchán a nakonec v roce 1956 na podzim zatčen. Odsouzen byl 10. ledna 1957 a oceněn byl na dva a půl roku vězení. Ve vězení byl v Ruzyni, ve Rtyni v Podkrkonoší na „tmavém dole“ a ve Valdicích. Propuštěn byl na podmínku 10. července 1959.

Zaměstnání získal jako domovník pětiposchodového domu na Vinohradech s povinnostmi úklidu domu, chodníku a topení. Měl v tomto domě v přízemí jeden pokoj. Žil tam až

do července roku 1999, kdy se nastěhoval do komunity na Ječné.

Cesta ke kněžství

V roce 1965 začal studovat střední školu pro pracující, o pět let později na této škole získal maturitní vysvědčení. Po domluvě s P. provinciálem Šilhanem začal v tomtéž roce studium teologie na pražské teologické fakultě, vystěhované režimem z Prahy do Litoměřic. Tam získal absolutorium v roce 1974. V Praze 29. června roku 1974 byl za pražskou diecézi Msgre. Františkem Tomáškem vysvěcen na kněze. Primici měl u Božského Srdce Páně na Vinohradech. Ustanoven byl do duchovní správy u sv. Víta v Praze. To mu bylo už 63 roků. Brzy ztratil k výkonu této služby státní souhlas, zůstal však za-

Stále vděčný a spokojený P. Dománek
(Foto archiv)

městnancem pražské konzistoře a vyřizoval tam poštu. Ani toto místo P. Dománka se mocipánům nelíbilo.

Jako kněz vynikal krásnou prostotou v přístupu k lidem. Prostě lidé mu věřili. Tak byla založena jeho rozsáhlá pastorační služba lidí, takřka po celé Praze. Věnoval se službě několika společenstvím katolických rodin. U řeholních sester alžbětinek byl zpovědníkem. Sestry měly v Poděbradech vilu. Tam dával mnohokrát P. Dománek laikům v menších skupinách duchovní cvičení. Se samozřejmostí jemu vlastní, s jednoduchou statečností spolupracoval deset roků na vydávání „Informací o církvi“.

Po listopadu 1989 se začlenil do veřejných duchovních služeb v kostele Nejsvětější Trojice v Praze-Podskalí. Vypomáhal také u sv. Ignáce. Nepřestal však v pastorační službě a starých lidí. Ještě jednou se vrátil na Hradčany, když v posledních měsících jeho života pomáhal a sloužil jako sekretář kardinálu Tomáškovi. Takto horlivě působil až do roku 2002. Zdravotní důvody, zvláště potíže se sluchem, mu zabránily v jakékoliv veřejné činnosti. Při našem posledním setkání mi k tomu P. Dománek řekl: „Víš, děkuji Pánu Bohu nyní za svou hluchotu, tak se toho méně dovíím, nemusím se nad leccčím trápit a mohu nadto lépe poslouchat Pána Boha. A k tomu nepotřebuji ani naslouchadla.“

Jan Pavlík SJ

Leden

Všeobecný úmysl

Aby pastýři církve neúnavně a důsledně ukazovali cestu k míru a spravedlnosti.

Touha po uskutečňování míru ve světě vybízí každého z nás, abychom tvořivě a upřímně rozvíjeli vzájemné vztahy, s odvahou dokázali přiznat své viny a usilovali o odpuštění a usmíření. V tomto jednání s druhými máme být pravdivými, věrnými v následování Krista, rozpoznávat záluždnosti přítomného zla a potřebu svobody, kterou nám přinesl Boží Syn. Dívat se na něho s důvěrou, že to je on, který „nic špatného neudělal a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného“ (srov. 1Pt 2,22).

Mír je nepotlačitelnou touhou v srdci každé osoby, bez ohledu na její zvláštní kulturní identitu. Proto by si měl každý člověk uvědomovat svůj závazek ke službě většímu dobru a měl by se snažit předcházet nepravdám, které otravují vzájemné vztahy.

Misijní úmysl

Aby církev v Africe vydávala stále opravdovější svědectví evangeliu, a tím přispívala k usmíření a míru.

Katolická církev má velkou úlohu při obnově afrických národů. Církev je hluboce zaujata procesem národního usmiřování a odpouštění, ke kterému neustále vybízí afričtí bis-

kupové. Můžeme se také setkat v těchto oblastech s mnoha instituty charitativními, vzdělávacími, zaměřenými na péči o zdraví a dalšími, které vyrostly v poslední době. Rovněž pastorační péče působí hojivě na srdce lidí a pomáhá lidem znovu objevit radost ze společného života bratří a sester.

To vše se děje na základě tolik očekávaného usmířování, upevňování národní jednoty a politického určení, ekonomických a sociálních rozhodnutí, která jsou s nadšením prosazována při rozvíjení zemí a vedou k obnově důstojnosti všech obyvatel a ke vzrůstu stability celého regionu. Tyto důvěrné vazby spolupráce jsou nezbytné pro církve, aby mohla konat své poslání, směřující ke vzájemnému bratrství a míru.

Národní úmysl

Aby se ti, kdo prožili radost z narození Spasitele, nebáli o něm svědčit ve svém okolí.

Vánoce jsou svátky narození Spasitele, a tím také svátky rodinné pohody, vzájemné lásky a porozumění. A přesto často slyšíme od lidí (a to i od katolíků): „Už jsem rád(a), že je po svátcích. Co to bylo shánění a starostí, než jsme všechno zajistili!“ Kolik energie kolikrát věnujeme na to, abychom připravili vše, co je potřeba pro naše tělesné uspokojení a k zajištění dárků pro druhé. Přitom zapomínáme, že tím největším darem

pro nás všechny je Boží Syn, který sestoupil mezi nás, vzal na sebe naši lidskou přirozenost, aby nás mohl vykoupit.

Usilujme o to, abychom prožívali Vánoce beze spěchu a v soustředění na Boží lásku k nám. Snažme se vzájemně obdarovávat především odpuštěním, radostí a láskou. To jsou hodnoty, které s koncem svátků nepominou. Zůstane v nás radost, která bude svědčit našemu okolí o tom, že se Spasitel narodil také v našem srdci. „Vždyť co by nám pomohlo, kdyby se Kristus stokrát narodil v Betlémě, avšak nenarodil by se v našem srdci?“ (sv. Augustin)

Únor

Všeobecný úmysl

Aby bohatství země sloužilo spravedlivě všem, protože je Božím darem pro všechny.

Absolutní chudoba se v dnešním světě šíří stále víc a více. Navíc lidem nejsou dostupné ani základní sociální služby: čistá voda, spolehlivá hygienická zařízení, péče o zdraví, vzdělání, ochrana a bezpečnost. Také stále více lidí je bez zaměstnání nebo zastává jen podřadnou práci. Rovněž mnoho dětí, zejména dívek, nemá příležitost ke vzdělání. Většina dospělých, zvláště žen, je negramotných, a tím ztrácí nádej k dalšímu ekonomickému postupu nebo k sociálnímu začlenění.

Stále více lidí trpí těžkými onemocněními a chorobami (HIV/AIDS, malárií), které vznikají v důsledku tělesného vyčerpání.

Tato smutná zkušenost může pomoci vyvinout úsilí k boji s hladem a chudobou. Zárukou toho jsou různé humanitární organizace, které v těchto oblastech vznikají a které úzce spolupracují s církví i mezi sebou navzájem. Snaží se hledat prostředky k zajištění většího hospodářského rozvoje a bezpečný přístup k potravinám.

Misijní úmysl

Aby se vlády všech národů spojily v boji proti nemocem a epidemiím třetího světa.

Nemoci HIV/AIDS, epidemie tuberkulózy a malárie jsou ohrožením základního a posvátného práva na lidský život ve své podstatě. Toto užívání práva na život je oslabeno zvláště mezi obyvatelstvem v nejméně rozvinutých zemích světa, které jsou zpustošeny válkami, velkým množstvím konfliktů a násilím, kde vládne rasová nebo etnická diskriminace, kde je obyvatelstvo přinuceno k migraci.

Podíváme-li se na statistiky zdraví matky a dítěte v těchto zemích, docházíme k děsivým výsledkům: na 211 milionů počatých bytostí připadá asi 46 milionů uměle vyvolaných potratů, 32 milionů dětí se rodí předčasně a jen 133 milionů narozených ve zdraví přežívá. Svěřme tyto lidi do svých modliteb a vyprošujme jim pomoc Boží i lidskou.

Národní úmysl

Abychom dokázali vidět nejen tělesné, ale i duchovní potřeby nemocných ve svém okolí.

Bolest a utrpení každého blízkého nemocného se nás hluboce dotýká. Snažíme se jim v jejich bolestech alespoň trochu ulehčit.

Při této příležitosti nesmíme zapomínat také na duchovní potřeby nemocných. Někdy slyšíme z úst příbuzných nemocného slova: „Na zaopatření svátostmi je ještě čas. Zbytečně ho rozrušovat. Když uvidí kněze, bude si myslet, že už musí zemřít.“ Ve skutečnosti jsou však tato slova falešná. Někdy nemocný sám touží po svátostech, ale bojí se to před příbuznými vyjádřit. Uvědomme si, že člověk je psychosomatický tvor a uklidnění a pokoj v duši znamená pro něho také ulehčení v tělesném utrpení. Nesmíme také podceňovat působení svátosti pomazání nemocných. Vzpomeňme na Ježíšova slova: „Abyste věděli, že Syn člověka má na zemi moc odpouštět hříchy: vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů.“ (Mt 9,6)

Březen

Všeobecný úmysl

Abychom pozorněji naslouchali Božímu slovu, o něm uvažovali, je milovali a prožívali.

Kde hledáme normy života a jakými kritérii se řídí naše zodpovědná spolupráce na budování přítomnosti a budoucnosti našeho světa? Na koho se můžeme spolehnout? Komu se budeme jednou zodpovídat? Tyto otázky si klademe vždy, když si uvědomujeme naši pozemskou cestu, dokud se nesetkáme s Tím, který má moc vytvořit všeobecné Království spravedlnosti a pokoje, o které všichni lidé usilují, ale které nejsou sami schopni vybudovat. Prostřednictvím těchto otázek hledáme Někoho, kdo nikoho nezklame, ani sám nemůže být oklamán, a proto může nabídnout tak pevné jistoty, pro které můžeme žít a bude-li potřeba, i zemřít.

Církev dobře ví, že Kristův život je ukrytý v Písmu svatém. „Proto vždy měla v účtě Boží Písma – hlavně v posvátné liturgii – kdy bez ustání přijímá ze stolu Božího slova i ze stolu Kristova těla chléb života a podává ho věřícím.“ (Dei Verbum 21)

Misijní úmysl

Aby se ti, kdo jsou zodpovědní za mladé církve, pečlivě starali o přípravu laiků ke službě evangelia.

Finální katechetickou činností je odpovědné navázání úzkého spojení s křesťany ve světě. Osoba, která je důvěrně oddána Ježíši Kristu a usiluje o upevnění víry, potřebuje být ve styku s těmi, kdo jsou stejně zaměře-

ni, a chce s nimi držet stejný krok. Katechetická činnost je bez užitku, jestliže nevytvoří společenství křesťanské víry, nepřijme katechumeny a nepostaví je na určitý stupeň v církvi. Správné církevní společenství na všech stupních má dvojí význam s ohledem na katechezi: význam, který spočívá ve vzájemném poznávání členů společenství, a význam pro katechumeny, kteří jsou vítáni do prostředí, kde mohou plně žít a zároveň se něco naučit.

Národní úmysl

Aby užívání internetu vedlo k duchovnímu rozvoji.

Jsme obklopeni mnoha věcmi. Všechny jsou Božími dary. Bůh nám je dává přímo nebo prostřednictvím jiných lidí. Za jeden z takových darů můžeme považovat i internet. Pomáhá nám v mnoha oborech, při práci, studiu, doplňuje knihovnu, poskytuje mapy, jízdní řády, rychlé a aktuální informace atd.

Avšak na internetu můžeme najít i některé stránky, které nevzdělávají a nepomáhají, ale demoralizují. Proto je potřeba vždy opatrně vybírat! Sv. Ignác z Loyoly nám ve svých Duchovních cvičeních radí, abychom stvořených věcí užívali tak, aby nám napomáhaly na cestě k Bohu, a natož se jich zříkali, nakolik nám v této cestě brání. Kéž i internet užíváme jen k našemu duchovnímu rozvoji.

František Brázdil SJ

Zprávy

Praha

■ Ve středu 13. prosince se sešlo několik novinářů a pozvaných hostů v kině MAT na předpremiéře dokumentárního filmu o jezuitěch „Nesme andělé, jen děláme jejich práci“ režiséra Otakára Schmidta. Na Vánoce se film objevil ve vysílání České televize. „Někdy v únoru to snad půjde do asi 20 kin v největších českých a moravských městech a také na DVD s bonusovým materiálem,“ doufá režisér Otakáro Schmidt.

■ Biskup Karel Herbst v pátek 1. prosince v 17.30 hod. sloužil slavnostní mši sv. v kostele sv. Ignáce na Karlově náměstí na zakončení jubilejního roku 2006. V něm si jezuité a jejich přátelé připomněli významná výročí zakladatelů Tovaryšstva Ježíšova sv. Ignáce z Loyoly, sv. Františka Xaverského a bl. Petra Fabera a 450 let od příchodu jezuitů do Prahy.

Při bohoslužbě provedl Svatoignácý sbor pod vedením Ing. Jana Blably skladby z tvorby latinskoamerických skladatelů 16.–19. století.

Po mši svaté se v nově zrekonstruované Družinské kapli konala projekce německého dokumentárního filmu „František Xaverský a misie jezuitů“.

Brno

■ I v Brně se konal u příležitosti zakončení jezuitského jubilea slavnostní koncert. Zazněl v neděli 26. listopadu 2006 v jezuitském kostele Nanebevzetí Panny Marie. „Všechny přítomné nejdříve naladil skvělým provedením Vivaldiho Sonáty E moll na pozoun Jaroslav Zouhar za doprovodu klavíru Jana Krále. Poté následoval předčasný zlatý hřeb večera – Dvořákovy Biblické písně C dur v podání pěvecké legendy Richarda Nováka, a vrcholem byla Mozartova Korunovačnická mše C dur v provedení orchestru Czech virtuosi a smíšeného pěveckého sboru Rastislav z Blanska vedeného Jaroslavem Martináskem,“ uvedl Jiří Dubec z Vysokéhoškolského katolického hnutí Brno.

■ Dva čeští jezuité, Cyril John a Jan Adamík, složili na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie v pátek 8. prosince 2006 své slavné sliby. Obřad se konal při mši svaté ve 12.15 hod. v brněnském kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Kolín

■ Ve čtvrtek 16. listopadu 2006 zesnul v ranních hodinách ve věku 85 let náš spolubratr Otec Václav Švestka. Rozloučení se konalo během bohoslužby ve farním kostele sv. Petra

a Pavla v Čáslavi v pátek 24. listopadu 2006 v 10.30 hod. Poté bylo jeho tělo uloženo do hrobu na místním hřbitově.

Řím

■ Otec kardinál Tomáš Špidlík převzal v úterý 7. listopadu v římském paláci Marini čestný doktorát od americké univerzity Nejsvětějšího Srdce ve Fairfieldu ve státě Connecticut. Byl tím oceněn osobní a teologický přínos prvního českého jezuitského kardinála ve věci ekumenického dialogu a sblížení s věřícími církví východních ritů. Při té příležitosti byl také zveřejněn úmysl zmíněné univerzity otevřít ve Spojených státech Centrum ekumenického dialogu, které ponese jméno Tomáše kardinála Špidlíka.

■ Ve dnech 1.–9. července se konala v Římě a dalších pěti italských městech Xaveriáda, sportovní klání studentů jezuitských škol k uctění životních jubileí svatých Františka Xaverského, Ignáce z Loyoly a bl. Petra Fabera. Závody začaly mší svatou v římském kostele sv. Ignáce. Sloužil ji generál řádu jezuitů P. Hans-Peter Kolvenbach. Xaveriády se zúčastnilo 527 studentů z evropských jezuitských škol, též z Dánska, Albánie, i Libanonu a Austrálie. Dopravázelo je 109 dospělých.

■ Papež Benedikt XVI. navštívil 3. prosince jezuitskou Gregoriánskou univerzitu. Při promluvě hovořil o tom, že sekularizovaná kultura se sklonem popírat Boží přítomnost

v životě člověka přináší úzkost a zoufalství. Zdůraznil také, že konstruktivní mezináboženský dialog se musí vyhýbat dvojznačností a neoslabovat základní obsah křesťanské víry v Krista jako jediného Spasitele všech lidí.

Svatého otce přivítal na půdě Gregoriánské univerzity její rektor P. Gianfranco Ghirlanda spolu s prefektem Kongregace pro katolickou výchovu kardinálem Grocholewskim a generálním představeným Tovařystva Ježíšova P. Kolvenbachem.

Ve své promluvě v krytém atriu univerzitní budovy Benedikt XVI. vzpomínal na osobní vazby k této škole. Studium na Gregoriánské univerzitě prošlo 16 římských papežů. Benedikt XVI. připomněl také některé další osobnosti z oborů, které se dnes už na univerzitě nepřednášejí, mezi nimi astronoma profesora Cristofora Clavia, který v roce 1582 provedl reformu kalendáře, nazvanou „gregoriánskou“, podle jejího iniciátora, papeže Řehoře XIII. Gregoriánská univerzita v Římě je nástupnickou institucí Římské koleje, kterou v roce 1551 založil sv. Ignác z Loyoly, a zároveň je nejstarší v řadě papežských univerzit. Papežskou Gregoriánskou univerzitu navštěvuje téměř tři tisíce studentů z více než 130 zemí světa.

■ Obraz Panny Marie podél cesty (della Strada) uctíváný v kapli po pravé straně hlavního oltáře kostela Al Gesù, byl podroben důkladné ob-

nově a v neděli 8. října znovu vystaven úctě věřících. Slavnosti předsedal římský vikář Svatého otce kardinál Camillo Ruini za velké účasti věřících. Zmínky zasluhuje delegace římských taxikářů a popelářů, kteří mají Pannu Marii podél cesty za svou ochránkyni. Kardinál Ruini využil příležitosti, aby jim poděkoval za službu, kterou konají občanům města a jeho návštěvníkům. Obnovený obraz teď vyniká svou barvitostí. Pod dřívějšími nánosy byl odhalen obraz Panny Marie Prostřednice všech milostí.

Obraz byl v kapli, v níž konali kněžské služby svatý Ignác a jeho druhové, když přišli do Říma, a jim ji svěřil papež Pavel III. Kaple stála na místě, kde byl pak postaven kostel Al Gesú a stala se tak jeho součástí. Úctu k tomuto obrazu šíří jezuité po celém světě. Jeho název je titulem jednoho ze sekulárních institutů s ignaciánskou spiritualitou.

■ Otec generála navštívil 25. listopadu arcibiskup z Canterbury a primas anglikánského společenství Dr. Rowan Williams. Byl doprovázen svou manželkou a soukromým sekretářem. Všichni zůstali i na oběd, při kterém se rozvinul milý a přátelský rozhovor. Arcibiskup přiletěl do Říma, aby se setkal s papežem Benediktem XVI. V kapli Redemptoris Mater se společně pomodlili „šestou“ hodinu breviáře. Ve společném prohlášení, které oba podepsali, se podává přehled čtyřiceti let vzájem-

ných styků katolické a anglikánské církve, chvíle sblížení i obtíží, které začaly prvním setkáním papeže Pavla VI. s anglikánským arcibiskupem Michaellem Ramseyem.

Nové Dillí

■ Ředitel jezuitského centra pro lidská práva, spravedlnost a mír v indickém Ahmedábadu P. Cedric Prakash SJ stal laureátem „Ceny pro práva menšin 2006“, udělované indickou vládou. Slavnostní předání proběhlo v Novém Dillí.

„Myslím, že situace menšin v Indii, zejména ve státech jako Gudžarát, je stále špatná. Menšinami myslím především muslimy a křesťany,“ říká oceněný otec Prakash v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas. Připomíná masakr v roce 2002 v Gudžarátu, při kterém přišlo o život víc než dva tisíce muslimů. Prakash není spokojen ani s tím, že křesťané žijí na okraji společnosti a jejich základní práva nejsou uznávána. „V Gudžarátu, ve státě, ze kterého pocházím já, jsou křesťané fyzicky trestáni, a to je velmi sofistikovaná forma útlaku ze strany hinduistických fundamentalistů. Celkově je třeba říci, že indická vláda na centrální úrovni dělá všechno pro to, aby se péče o zájmy menšin zlepšila. Problémy začínají u vlád jednotlivých států, z nichž některé zaujímají k menšinám silně nepřátelské postoje,“ uzavírá otec Prakash.

Japonsko

■ V květnu příštího roku asi dojde k blahorečení 187 japonských mu-

čedníků. Jsou mezi nimi i 4 jezuité, kteří dali život pro víru v Krista ve třicátých letech 17. století. Zmínky zasluhuje P. Petr Kibe, který před pronásledováním utekl do Macaa, kde požádal o přijetí do Tovaryšstva, ale byl odmítnut. Nevzdal se však. Odjel do Říma. Tam přijal kněžské svěcení a znovu zabušil na bránu noviciátu, a tentokrát byl přijat. Vrátil se do Japonska a po deset let posiloval víru tajných křesťanů. Pak byl odhalen a odsouzen k smrti (1639). Před několika roky si jistý přední japonský hudební skladatel vzal jeho životní osudy za téma jedné ze svých oper.

Jiný světec, mučedník Julian Nakamura, byl jedním ze čtyř mladíků, kteří koncem 16. století přišli jako delegace z Japonska do Evropy. Papež Řehoř XIII. je přijal s velkými poctami. Nakamura se vrátil do Japonska, požádal o vstup do Tovaryšstva a podal svědectví o své víře v Nagasaki roku 1633.

Francie

■ „Etudes“, oceňovaný měsíčník francouzských jezuitů, oslavil v sále francouzské mise při UNESCO 150 let svého trvání. U jeho základů stál Ivan Gagarin z ruské šlechtické rodiny, který přijal plné společenství s římskou církví a vstoupil k jezuitům. Časopis přináší články z teologie, filozofie a také politiky. Mezi autory článků najdeme jména Paul Claudel, Romano Guardini, Pierre Teilhard de Chardin, dominikány M.

Dominique Chenu a Ivese Congara a někdejšího prezidenta Charlese de Gaula. I přes překážky nejrůznějšího druhu časopis si udržoval a udržuje náklad patnácti tisíc výtisků.

Mosambik

■ Obětí loupežného přepadení misijní stanice Fonte Boa-Angonia se stal 69letý brazilský misionář P. Waldyr dos Santos SJ – byl zasažen kulou do srdce. Jeho pomocnice Idalina Neto Gomez, členka organizace „Laici pro rozvoj“, byla při přepadení uskracena. Dva spolubratři jezuité byli zraněni. Byli to 37letý Portugalce Otec Mario de Almeida a 67letý Mosambičan bratr José Araujo de Andrade. Útočníci při útěku použili automobil rezidence. Pohřbu obou obětí se zúčastnilo více než 3000 osob.

Indie

■ V první půli listopadu vykonal Otec generál návštěvu několika našich domů. Zmínky zasluhuje čtyřdenní zastávka v Goe, v jejímž kostele Bom Jesus se uchovává tělo svatého Františka Xaverského. Tam se setkal se členy konference vyšších představených asistence Jižní Indie. S nimi pak v kruhu dalších jezuitů slavil eucharistii nad Xaverovým hrobem – tak s nimi jakoby oslavil letošní Xaverův jubilejní rok. Mši zpěstřil svým zpěvem sbor místní koleje Loyola v doprovodu orchestru. Do programu bylo také zařazeno setkání s rodinami bývalých alumnů koleje a návštěva Střediska jazyků a kultury

Konkani. Druhou významnou zastávkou bylo město Bangalore, kde se připojil k oslavě 125. výročí koleje svatého Josefa, založené Otcí ze společnosti francouzských zahraničních misíí; v roce 1937 ji odevzdali k řízení jezuitům. Otec generál provázel místního arcibiskupa při posvěcení nové budovy koleje. Při obřadu se zpívaly písně v sanskrtu a arabštině, jejíž dokonalou výslovností Otec generál překvapil. Při všech zastávkách byl vyhrazen čas i pro setkání s členy řádu, kteří tam působí.

Javier

■ Na hradě Javier v Baskicku byl 3. prosinceslavnostně zakončen jubilejní rok. Mezi hlavní akce uplynulého roku patřila oslava pětistého výročí narození sv. Františka Xaverského 7. dubna, které se zúčastnil papežský legát, ale také španělský královský pár a kardinál Rouco Varela.

Vatikán

■ Na Papežské Urbaniánské univerzitě, kde se připravují misionáři a zejména domorodí kněží z misijních zemí, se konala akademie u příležitosti 500. výročí narození sv. Františka Xaverského. Akademii zahájil státní sekretář Svatého stolce kardinál Tarcisio Bertone, který ve své promluvě porovnával situaci misíí v dobách svatého Františka Xaverského a v současnosti. „Dnešním úkolem Církve je tedy pozitivní otevřenost na probíhající změny a vnímavost na postupné přibližování národů evangelním hodnotám, které

papež Jan Pavel II. popsal jako ‚velké křesťanské jaro, jehož počátky lze již místy spatřovat,‘ zdůraznil kardinál.

Na dotazy novinářů kardinál Bertone odpověděl, že i nadále pokračují neformální čínsko-vatikánské rozhovory, i když „navázání diplomatických vztahů není otázkou nejbližší budoucnosti“. Kardinál Bertone poukázal na to, že v tomto dialogu mohou sehrát důležitou roli osobnosti ze světa politiky a kultury. Podle mínění vatikánského státního sekretáře je pokračování vzájemných rozhovorů otázkou, jejíž nevyhnutelnost si uvědomuje i čínská strana. Na Papežské Urbaniánské univerzitě, která spadá pod Kongregaci pro evangelizaci národů, studuje několik desítek kněží z Číny, a to se souhlasem čínských státních orgánů.

Peking

■ V hlavním městě Číny byl odhalen pomník sv. Františka Xaverského. Slavnost se konala v tamější farnosti Neposkvrněného početí Matky Boží v neděli 3. prosince. Slavnosti u příležitosti 500. výročí jeho narození se konaly také v jiných čínských městech – na severu země, kde je katolíků nejvíce, až po místo, kde tento jezuitský misionář roku 1552 zemřel. V Šanghaji předsedal oslavám tamější pomocný biskup Xing Wen Zhi, který před rokem přijal biskupské svěcení se souhlasem Apoštolského stolce a který při té příležitosti udělil kněžské svěcení 5 jáhnům.

Jubilea

P. Josef Hložek	Brno	9. 2.	55 let kněžství
P. Jan Rybář	Trutnov	17. 2.	45 let kněžství
P. Karel Říha	Hostýn	29. 1.	40 let kněžství
P. Petr Koucký	Praha	2. 2.	25 let v Tovaryšstvu
P. Josef Cukr	Velehrad	2. 1.	90 let
P. Josef Hladiš	Kolín	11. 2.	75 let
S. Petr Vacík	Řím	3. 2.	30 let

Srdečně blahopřejeme

Hojnost radosti
z příchodu Světla,
které rozhání každý stín
a temnotu našich dní,
a mnoho úspěchů
v roce 2007
přeje

redakce

Seznam podporovatelů od 6. 10. do 19. 12. 2006

P. Josef Veselý, Opava; Irena Mlejnková, Benešov; Vít Kuběna; P. Karel Pilík, Praha; Ing. Jan Zachoval, Brno; Jarmila Musilová; Pavla Vykutilová, Brno; Mgr. Stanislav Horák, Tištin; rodina Géblova, Litovel; Richard Hlavica, Valašské Meziříčí; R.U.R. Sv. Voršily VDF; Anna Kubíková, Tvrdonice; Pavel Beran, Rychnov nad Kněžnou; P. Jan Baščavský, Nová Horka; Božena Měrková, Ostrava; Marie M. Booth, Velká Británie; Vlasta Vlková, Brno; Ing. Ludvík Rušar, Pacov; Karel Štáva, Smečno; Karel Nový, Praha; P. Robert Kunert SJ; I. Kania, Brno; Mil. Ledvinová, Plzeň; Antonín Satke, Opava; Ing. Josef Šedivý, Teplice.

Všem dárcům upřímně děkujeme